

був обраний чл.-кор. ВУАН. Значна кількість зібраного Н. заук. матеріалу зберігається окремими фондами у Держ. архіві Запоріж. обл., ІР ЦНБ, МФЕ, Дніпроп. істор. музеї ім. П.Яворницького.

Тв.: История города Александровска в связи с историей возникновения крепостей Днепровской линии: 1770–1806// ІЕУАК.— 1905.— Вып.ІІІ.— С.1–176; Малорусские песни, обранные в Екатеринославщине: 1874–1903// ІЕУАК.— 1908.— Вып.ІV.— С.131–257; Народная память о Запорожье: Предания, поверия и рассказы, обранные в Екатеринославщине: 1875–1905// ІЕУАК.— 1911.— Вып.V.— С.99–107.

Літ.: Турченко Б.Г., Бровко А. Я.П.Новицький — людина краєзнавець // Репресоване краєзнавство.— К., 1991.— С.56–61; Морозюк В. Народознавч. вітня діяльність Якова Нощького // Народна творчість етнографія.— 1992.— № 5— С.25–34; Энциклопедический словарь /Издатели Брок-уз Ф.А., Эфрон И.А.— СПб., 197.— Т.21.— С.258; УСЭ.— 1982.— Т.7.— С.334.

С.М.Ляшко

ПІСКУН Іван Романович [11.06.1910, м. Конотоп Полтав. губ., тепер Сум. обл.— 23.09.1990, Київ] — театр. критик, історик укр. театру.

Батько — Роман Піскун (1880–1920), слюсар паровозорем. з-ду; мати — Ірина Піскун (1880–1958), домогосподарка. Дружина — Валентина Леонідівна Касаткіна — викладач стенографії Київ. міських курсів стенографії та машинопису. 1925 закінчив семирічку. Працював учнем слюсаря (до 1930), був комсомол. секретарем. Навчався у вечірній школі. Закінчивши Всесоюзні курси окружних комсомол. працівників при ЦК ВЛКСМ (Москва), був на ред. роботі (газ. "Ударник транспорта"). Навчався в Ін-ті журналістики ім. "Правды", аспірантурі Ін-ту червоної професури на від-

діленні л-ри і мист-ва, працював викладачем у серед. школах, ученим секретарем-інформатором віде-президента УАН О.Г.Шліхтера, політ. ред. Харків. обл. радіокомітету, лектором курсу рос. л-ри ХДУ (1930—33), політ. ред. та уповноваженим Головліту, зав. ред. відділом вид-ва "Радянська література" (1934). 1935—37 служив у РСЧА. З січня 1937 — заст. директора Київ. держ. театр. ін-ту з наук. та навч. роботи, виконував обов'язки зав. кафедрою істор.-мистецтвознавчих дисциплін. Член редколегії ж-лу "Театр". 1942—54 перебував у таборах ГУЛАГу. Реабілітований. З 1956 — на творчій роботі. Досліджував творчість В.Маяковського, М.Островського, М.Коцюбинського, Остапа Вишні, А.Шияна. Автор праць з проблем театр. освіти і реж. мист-ва, першої в Україні монографії "Драматургія Тобілевича", статей з історії театру, нарисів про майстрів укр. сцени. До останніх років життя провадив лекторську, орг.-творчу і методичну роботу. Похований на кладовищі Берківці у Києві.

Тв.: Амвросій Максиміліанович Бучма: Критико-біограф. очерк. — К., 1940; Драматургія Івана Тобілевича. — 1941; Українська драматургія: II пол. XIX ст. // Соц. культура. — 1940; Театр Західної України // Театр. — 1940; Історія українського театру. — К., 1954.

Український радянський театр. — К., 1957; Український театр 30-х років // Історія театрів народів СРСР: У 6 т. — М., 1968. — Т.4; Шляхи і проблеми розвитку українського радянського театру // Театр соціалістичного реалізму. — К., 1970.

Я.М.Пилинський

САМОКВАСОВ Дмитро Якович [15 (27).05.1843, х. Стахорщина Новгород-Сіверського пов. Черніг. губ. — 5(18).08.1911, Москва, похований на Новодівичому кладовищі] — археолог, історик рос. права, архівіст.

Н. у збіднілій дворян.-козац. родині. Навчався у Новгород-Сівер. гі-зії та на юрид. ф-ті Петерб. ун-ту, який закінчив 1868 із ступенем кандидата.